

[Hanne Reintoft.]

ministeren gentagne gange har understreget var en nødløsning i specielle tilfælde.

Ministeren har også her i folketinget udtalt en meget stærk formodning om, at mennesker, der inden 1. april var på § 46-hjælp efter forsorsloven, skulle omvurdes individuelt, og det viser sig nu mange steder at være en løs påstand, da disse mennesker efter det foreliggende kritikløst overføres til den laveste sats.

Det samme vil antagelig gælde for de arbejdsløse, der har været langvarigt ledige, idet der er formodning om, at de heller ikke kan få det, man havde regnet med ville udgøre beløbet for forbigående hjælp.

Jeg må indrømme, at med mit kendskab gennem mange år til kommunal forvaltning, med de statistikker, vi har, og sådan som man tit underforvalter og ikke bruger op til lovens maksimumsgrænser, har jeg længe frygtet den udvikling og vil derfor nu meget indstændigt bede om en vurdering af, om det er lovligt, og om det er muligt at skride ind over for denne praksis, som jeg heller ikke tror ministeren havde tænkt sig skulle blive resultatet.

Socialministeren (Eva Gredal):

Når bistandslovens afsnit om kontant-hjælp er delt op i et kapitel om forbigående hjælp og et kapitel om varig hjælp med selvstændige retningslinjer i henholdsvis § 47 og § 43 i loven for, hvordan ydelserne skal udmåles inden for de to former for hjælp, er det naturligvis i strid med loven at erstatte disse retningslinjer med en ordning med 3 satser.

Jeg kan oplyse, at jeg umiddelbart før påske modtog en skriftlig henvendelse om en kommune, hvor man havde vedtaget at yde hjælp efter en sådan ordning med 3 satser, og at socialministeriet allerede har bedt det sociale udvalg i den pågældende kommune om en udtalelse. Ministeriet har samtidig gjort udvalget opmærksom på, at ordningen strider mod bestemmelserne i bistandsloven. Jeg går ud fra, at udvalget allerede nu er indforstået med, at de vedtagne retningslinjer ikke kan bruges.

Jeg er godt klar over, at man i store kommuner med mange sagsbehandlere er nødt til at have visse, skal vi sige tommelfingerregler for sagsbehandlingen, men det

kan ikke være meningen, at sådanne regler tager form af faste retningslinjer, der følges slavisk uden at give plads for den individuelle tilpasning af hjælpen, som er en af grundtankerne i bistandsloven.

Hvis man i en kommune som led i sådanne retningslinjer indfører faste beløb og regler, som ikke finder nogen støtte i loven og cirkulærerne, er det noget, jeg må tage afstand fra. Hvis vi i socialministeriet i flere tilfælde skulle blive bekendt med, at man i visse kommuner arbejder med hjemmelavede regler, vil jeg på ny i medfør af bistandslovens § 14 som øverste administrative myndighed vedrørende social bistand tage spørgsmålene op til undersøgelse.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg takker for svaret, som jeg er meget glad for. Jeg håber, jeg må vende tilbage til det, da det er min opfattelse, at det desværre drejer sig om en række kommuner, men det må vi snakke om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Hanne Reintoft (DKP) til socialministeren:

„Vil ministeren skride ind over for kommuner, der ved bistandslovens ikrafttræden har besluttet, at der ved udbetaling af hjælp efter §§ 37 og 43 kun kan ydes tillæg til de første 4 børn, og er det rimeligt, at tillægget til 2., 3. og 4. barn gradueres nedad, således at det ikke længere er svarende til normalbidraget?“

(Spm. nr. 448).

Hanne Reintoft (DKP):

Det fremgår af bistandslovens tekst, at tillægget til et barn for en familie på offentlig hjælp efter bistandsloven skal svare til normalbidraget eller til det særlige børnetilskud, dog kun hvor et sådant ikke udbetales i forvejen.

Det er jo en bestemmelse, der er analog med tidligere bestemmelser, uagtet den nok skulle have været forbedret, fordi det særlige børnetilskud jo kun svarer til 3/5 af de beregnede faktiske leveomkostninger for et barn. De 2/5, moderens traditionelle ydelse, er jo i næsten al sociallovgivning forsvundet ud i den blå luft, noget, der har